

πασε και κάθισε.

Η μέρα περνούσε αργά. Κατά το μεσημέρι ο άγνωστος κάθισε. Ξανατέρωσε κατά τις πέντε κι' από τότε δεν τον ξανάειδαν εκείνη την ημέρα.

Ο Λεβέκ γύρισε τη νύχτα στο σπίτι. Του εβλαν το πράγμα κι' αούτος έβγαλε κάποιο συμπέρασμα :

— Θα εινε κανένας φυγώδικος ή κανένας κακός άνθρωπος.

Και κοιμήθηκε ήσυχος, ενώ οι δικοί του, συλλογιζόντουσαν από τον τόν άλητη που τους κοιτάζε με τόσο άλλοκοτα μάτια.

Όταν ξημέρωσε είχε πάρει δυνατός άερας κι' ο ψαρός βλέποντας πως δε θα μπορούσε ν' ανοιχτεί για νά ψαρέψει, κάθισε σπίτι, βοηθώντας τη γυναίκα του στο μάλωμα των δικτύων.

Κατά τις έννέα, ή μεγάλη κόρη του Μαρτέν που είχε πάει για ψωμί, ξαναγύρισε, τρέχοντας τρομαγμένη, φωναζοντας :

— Μαμά, νά τον πάλι !

Η μητέρα παραύχθηκε και, κατάχλωμη, ειπε στον άντρα της :

— Πήγαινε νά του πής, Λεβέκ, νά μη ξαναπεράσει από δω, γιατί φοβάμαι.

Και ο Λεβέκ, πούταν γερός ναύτης, ήλιοψημένος, με γένεια δασά και κόκκινα, μάτια γαλανά και χαμηλό σβέρο, βγήκε ήσυχος και πλησίασε τον άλητη. Άρχισαν νά μιλουν. Η μητέρα και τα παιδιά τους έβλεπαν από μακριά μ' άγωνία και τρόμο.

Άξαφνα ειδαν τον άγνωστο νά σηκώνεται και νά έρχεται με το Λεβέκ προς το σπίτι. Η Λεβέκ, τρομαγμένη, έκανε νά κρυφτεί, μα ο άντρας της της ειπε :

— Δός του ένα κομμάτι ψωμί και ένα ποτήρι κρασί. Έχει νά φάει από προχτές.

Οι δύο άντρες πηλξαν στο σπίτι, ακολουθούμενοι από τη Μαρτέν και τα παιδιά. Ο άλητης κάθισε κι' άρχισε νά τρώει, με το κεφάλι ακυμένο, κάτω από τ' βλέμματα όλων.

Η μητέρα όρθη τον έρωχο με τ' μάτια της. Οι δύο μεγάλες της κόρες, στριγμένες στην πόρτα, κάρφωναν άπάνω του άχρόταγα βλέμματα και τα δύο μικρά καθισμένα μες στις σπάχτες του τζακιού, ειχαν παίρει τ' παιχνίδια τους, για νά δουν καλλίτερα αυτό τον ξένο.

Ο Λεβέκ παίρνοντας μιά καρέκλα τον ρώτησε :

— Λοιπόν έρχεσαι από μακριά ;

— Έρχομαι από τη Σέτι.

— Με τ' πόδια ;

— Ναί, με τ' πόδια. Όταν λείπουν

τά μέσα τί νά κάνει κανείς ;

— Και που πήγαίνεις ;

— Έρχομουν εδώ.

— Έξερεις κανέναν εδώ ;

— Μπορεί νά ξερω.

Έσώπασαν. Έστρωσε σιγά, άν και ειταν πεινασμένος, και ειπνε μιά γουλιά κρασί ύστερ' από κάθε μπουκιό ψωμί. Το πρόσωπό του ειταν καταπονημένο, γεμάτο ρυτίδες, βαθυλαισμένο παντού και φαινόταν νά ειχε ύποφέρει πολύ.

Ο Λεβέκ τον ρώτησε άξαφνα :

— Πώς σε λένε ;

— Εκείνος άπάνησε χωρίς νά σηκώσει τ' μάτια του :

— Με λένε Μαρτέν.

Μιά ανατριχίλα πέρασε τη μητέρα. Έκανε ένα βήμα μπρός, σά νά ήθελε νά δη καλλίτερα τον άλητη και στάθηκε άπέναντί του με τ' χέρια κρεμασμένα και τ' στόμα ανοιχτό. Κανείς δεν έλεγε πιά τίποτα. Ο Λεβέκ έτ' τέλος ξαναρώτησε :

— Είσαι από δω ;

Ο ξένος άπήνησε :

— Από δω ειμαι.

Και καθώς σηκωσε το κεφάλι του τ' μάτια της γυναίκας και τ' δικά του συναντήθηκαν άκίνητα μπερδεμένα, σά νά ειχαν μπλεχτεί τ' βλέμματά τους.

Άξαφνα εκείνη με μιά φωνή άλλαγήμενη, χαμηλή, τρέμουσα, ειπε,

— Έσύ σαι ο πρώτος μου άντρας ;

— Ναί, έγω ειμαι, άρθρωσε αργά ο ξένος.

Δέν εσάλεψε διόλου κ' εξακολούθησε νά τρώη το ψωμί του.

Ο Λεβέκ, περισσότερο έκπληκτος παρ' ά συγκινημένος, ρώτησε :

— Έσύ σαι, Μαρτέν ;

Ο άλλος άπήνησε άπλά :

Ναί, έγω ειμαι.

— Ο δεύτερος σύζυγος ξαναρώτησε :

— Κι' από που έρχεσαι ;

Ο πρώτος άφηγηθηκε :

— Από την Αφρική. Είγαμε τραχάρε τότε, με τις «Δυό Άδελφές», πάνω σ' έναν ύφαλο. Σωθήγαμε μόνο τρεις. Ο Πικάρ, ο Βατινέλ κ' έγω, Έπειτα μ' έπιασαν οι άγγροι και μ' έκράτησαν δύο-δεκα χρόνια. Ο Πικάρ κι' ο Βατινέλ πέθαναν. Ένας άγγλος ταξειδιώτης, με πήρε μαζί του περνώοντας και με ξανάφερε στη Σέτι. Και νά με !

Η Μαρτέν άρχισε νά κλαίη κ' έκρυψε τ' μούτρα της στην ποδιά της.

Ο Λεβέκ ειπε συλλαβιστά :

— Τι θά κάνουμε τώρα ;

Ο Μαρτέν ρώτησε :

— Έσύ σαι ο άντρας της ;

Ο Λεβέκ άπήνησε :

— Ναί, έγω ειμαι !

Κοιτάχτηκαν και σόπασαν, Τότε ο Μαρτέν κοιτάζοντας τ' παιδιά που ήσαν μαζεμένα σε κύκλο γύρω του, ξεχώρησε τις δύο κόρες του και ρώτησε :

— Αυτές ειν' οι δικές μου ;

Ο Λεβέκ ειπε :

— Αυτές ειν' οι δικές σου.

Δέν σηκώθηκε καν νά τις φιλήσ' περιορίστηκε μόνο νά πη.

— Θεέ μου, πόσο μεγάλωσαν !

Ο Λεβέκ ξαναρώτησε.

— Τι θά κάνουμε ;

Ο Μαρτέν, μπλεγμένος, δεν ειξερε κι' αυτός τί νά κάνουν. Έλεος ειπε άποφασιστικά.

— Έγώ θά κάνω ότι θέλεις. Δέν θέλω το άδικο, ούτε και τούς καυγάδες. Έχω τρία παιδιά, έχεις τρία, κανέναν τ' δικό του. Η μητέρα δική σου ή δική μου ; θά κάνω αυτό που σ' άρέσει μα το σπίτι εινε δικό μου, γιατί ο πατέρας μου μου τ' άρρησε, γιατί έχω γεννηθεί εδώ και γιατί έχω τ' χεριά του στο συμβολαιογράφο.

Η Μαρτέν έκλαιγε πάντοτε. Οι δύο κόρες ειχαν πλησιάσει και κοιτάζαν μ' άνησυχία τον πατέρα τους.

Ο Μαρτέν ειχε τελειώσει το φαί του. Τώρα ρωτούσε κι' αυτός :

— Τι θά κάνουμε ;

Ο Λεβέκ ειχε μιά ιδέα :

— Πρέπει να πάμε στον παπ' αυτός θ' άποφασίση.

Ο Μαρτέν σηκώθηκε και καθώς προχώρησε προς την γυναίκα του, έκλεινε ειχτηκε στην άγκαλιά του με λυγμούς :

— Άντρα μου ! Έσύ σε ; Μαρτέν, φοχέ μου Μαρτέν !

Και τον κρατούσε μέσ' στην άγκαλιά της. Μιά πνοή του παρελθόντος την διέσχισε, οι άναμνήσεις που της θύμιζαν να εικοσι της χρόνια και τ' πρώτά της σφιχταγκαλιόσματα.

Ο Μαρτέν, συγκινημένος κι' αυτός, τη φιλούσε στο σκουφό της. Τα δύο μικρά, στο τζάκι, άρχισαν νά σφουλιάζουν μαζί άκούγοντας τη μητέρα τους νά κλαίη και το μωρό στην άγκαλιά της δευτέρας κόρης του Μαρτέν, έβγαζε μιά φωνή διαπραστική σάν κίφερο.

Ο Λεβέκ, δρθιος περιμένε.

— Έμπρός, ειπε, πρέπει νά ταχτοποιηθούμε.

Ο Μαρτέν άφησε τη γυναίκα του και καθώς κοίταζε τις δύο κόρες του, ή γυναίκα του ειπε σ' αυτές :

— Φιλήσετε τον πατέρα σας !

Έκείνες έκπλησσαν μαζί, με, σεγνά μάτια, έκπληκτες κάπως, φοβισμένες. Και τις φίλησε και τις δύο σ' α μάγουλά τους.

Έπειτα οι δύο άντρες βγήκαν μαζί.

Καθώς περνοσαν από τη ταβέρνα ο Λεβέκ ειπε :

— Τι λές ; Νά πιούμε κανένα ;

— Κ' έγω αυτό, λέω, άπάνησε ο

Μαρτέν.

Έμπήκαν και κάθισαν στο μαγαζί που ειταν άδειο άκόμα.

— Ε ! Σικό, κανά δροσιστικό, άπ' το καλό, ειν' ο Μαρτέν που ξαναγύρισε, ο Μαρτέν ο άντρας της γυναίκας μου, ξερεis ο Μαρτέν που κάθιχε με τις «Δυό Άδελφές».

Κι' ο κάπελας με τρία ποτήρια στο ένα χέρι και με τη μισή στο άλλο πλησίασε κοιλαράς, γιομάτος αίμα, φουσκομένος από λιπος και ρώτησε ι ε ύφος ήσυχο :

— Μπ' ! έσύ σαι, Μαρτέν ;

Ο Μαρτέν άπάνησε :

— Ναί, έγω 'μαι !...

Guy de Maupassant

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΔΙΑ

Τρανταφυλλά καμάρωνε
— Τρανταφυλλά τ' Άπορίλη—
με τ' τρανταφυλλά της,
την ώρα που ή άγάπη μου
— άγάπη ήλημένη—
εδιάβαινε σιμά της.

Σ'άν ειδεν ή τρανταφυλλά
τ' κόκκινα της χείλη
έρράγις ή καρδιά της,
και σ'άν εκρόβαλε ή αυγή
την ηδραν μαραμένη
με τ' τραντάφυλλά της.

Ιππ. Λέων

Ότι ένός του στήθους εισεχώρησε
δέν φεύγει πλέον, αλλά πλέκει φωλεάν
έστο φίλια, έρωσ, μίσος ή στοργή.

Σ. Π. Λάμπρος

Η δόξα άνευ πόνων
έπί γής δεν άποκείται.

Ι. Καμπούρογλους

Άν κοφείσων εις τ' άλη οι κρατούντες της ήμερας
πλην και της δικαιοσύνης δεν κοφείει ο Θεός.

Α. Βλάχος

Ο πανδαμάτωρ χρόνος τ' πάντα μεταβάλλει

Ι. Καραδούτσας

